

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/26/2021
Identifikačné číslo spisu: 1516010072
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1516010072.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Petra Kaňu v trestnej veci obvineného A. A. pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. zák., o dovolaní obvineného A. A. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Petra Váčoka proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 07. marca 2017, sp. zn. 3To/14/2017, na neverejnom zasadnutí konanom 28. februára 2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného A. A. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 21. decembra 2016 sp. zn. 1T/12/2016 bol obvinený A. A. uznaný za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku na tom skutkovom základe, že

od 09.04.2015 do dňa 31.10.2015 v byte č. XX bytového domu L. č. XX v I.-Z., najmä pod vplyvom alkoholu týral svoju družku a matku ich dvoch spoločných detí X. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. č. XX, I., a to tým spôsobom, že poškodenú neustále pod vplyvom alkoholu častoval vulgárnymi nadávkami, fyzicky ju napádal tým spôsobom, že ju päťami udieral do oblasti brucha, chrbta, ramena, hlavy a nôh, vrátane incidentu zo 04.10.2015, kedy pod vplyvom alkoholu poškodenú viackrát päťou udrel do hlavy a ľavého ramena a s kuchynským nožom v ruke sa poškodenej vyhrážal zabitím jej aj ich spoločných maloletých detí so slovami „keď už mám ísť sedieť, nech to neni zadarmo,“ za ktorý bol dňa 19.10.2015 Okresným úradom Bratislava uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/ 1990 Zb. o priestupkoch, od toho momentu sa jeho konanie len stupňovalo a okrem vulgárnych nadávok a úderov päťou, v nočných hodinách kričal, čím bezdôvodne poškodenej odopieral spánok, taktiež sa poškodenej vyhrážal, že ju obesí na šnúre od detskej hojdačky, pričom týmto konaním spôsobil poškodenej X. D. fyzické a psychické utrpenie.

Okresný súd obvinenému podľa § 208 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol

obvinený pre výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň podľa § 73 ods. 2 písm. c), písm. d), ods. 4, § 74 ods. 1 Tr. zák. obvinenému uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote v zmysle § 309 ods. 1 Tr. por. podal obvinený odvolanie.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 07. marca 2017, sp. zn. 3To/14/2017 podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. a obvineného uznal vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku na tom skutkovom základe, že od 09.04.2015 do 31.10.2015 v byte č. XX bytového domu L. XX v I. - Z., najmä pod vplyvom alkoholu týral svoju družku a matku ich dvoch spoločných detí X. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. č. XX, I., a to tým spôsobom, že poškodenú neustále pod vplyvom alkoholu častoval vulgárnymi nadávkami, fyzicky ju napádal tým spôsobom, že ju päťami udieral do oblasti brucha, chrbta, ramena, hlavy a nôh, s kuchynským nožom v ruke sa poškodenej vyhrážal zabitím jej aj ich spoločných maloletých detí so slovami „keď už mám ísť sedieť, nech to neni zadarmo“, a okrem vulgárnych nadávok a úderov päťou, v nočných hodinách kričal, čím bezdôvodne poškodenej odopieral spánok, taktiež sa poškodenej vyhrážal, že ju obesí na šnúre od detskej hojdačky a týmto konaním spôsobil poškodenej X. D. fyzické a psychické utrpenie, pričom sa jeho konanie voči poškodenej stupňovalo od obdobia 19.10.2015, kedy bol Okresným úradom Bratislava uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

Za to bol obvinenému podľa § 208 ods. 1, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol obvinený na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c), písm. d), ods. 4, § 74 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému uložil aj ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal obvinený A. A. (ďalej len „obvinený“) prostredníctvom obhajcu JUDr. Petra Váčoka dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Po rekapitulácii doterajšieho priebehu konania uviedol, že bolo porušené jeho právo na obhajobu zásadným spôsobom. Pripomenul zamietnutie jeho návrhu na doplnenie dokazovania senátom prvostupňového súdu, nakoľko ten doteraz vykonané dokazovanie považoval za dostatočné na zistenie skutkového stavu, a to konkrétne opakovaný výsluch svedkyne S. K., vypočutie svedkyne C. G. a oboznámenie sa s listami Mgr. B. B. ako listinnými dôkazmi. Podľa jeho názoru za stavu, keď existujú dôkazy v jeho prospech a neprospech je potrebné dôkladne sa zaoberať vzniknutými pochybnosťami a vykonať vo veci všetky dostupné dôkazy za účelom odstránenia rôznych variantov spáchania skutku. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenia § 2 ods. 6, ods. 9, § 34 ods. 1 a § 2 ods. 10 Tr. por. Keďže okresný súd zamietol jeho návrh na doplnenie dokazovania, založil rozhodnutie o vine len na dôkazoch svedčiacich v jeho neprospech.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. poukázal na čl. 6, bod 3, písm. d) Európskeho dohovoru o ľudských právach, § 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por. Podľa jeho názoru z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa nie je zrejmé, prečo nebolo vyhovené jeho návrhu na doplnenie dokazovania, resp. vyplývajú z neho skutočnosti nezodpovedajúce skutkovému stavu. Tvrdenie súdu, že pri svojom rozhodovaní mal k dispozícii dostatok dôkazov na usvedčenie obžalovaného z uvedeného skutku je podľa neho predčasne, nakoľko obsah ním navrhovaných dôkazov nebol súdom známy. Keďže svedkyne neboli vypočuté, súd tak nemohol vopred prezumovať jeho vinu,

nakoľko výpovede svedkýň mohli ovplyvniť dôkaznú situáciu. Vykonanie ním navrhnutých dôkazov tak mohlo privodiť zmenu v dôkaznej situácii, čo je podstatné pre náležité zistenie skutkového stavu veci. V tejto súvislosti dal do pozornosti uznesenie najvyššieho súdu z 26. februára 2010, sp. zn. 2Toš/4/2009, podľa ktorého nie je možné sa uspokojiť s konštatovaním súdu, že ďalšie dôkazy nemožno považovať za dôležité, že by nepriniesli nič nového, pričom obsah dôkazu musí byť najprv známy a až tak možno posudzovať jeho dôležitosť a hodnovernosť. Z tohto dôvodu považuje zamietnutie ním navrhovaných dôkazov za zásadné porušenie jeho práva na obhajobu.

Záverom navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 381 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v jeho neprospech, podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudky okresného a krajského súdu a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal súdu (bez toho, aby označil ktorému súdu) v potrebnom rozsahu vec znova prerokovať a rozhodnúť.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava V vo svojom vyjadrení po stručnom zrekapitulovaní doterajšieho konania uviedla, že rozsudok krajského súdu považuje za zákonný a správny, nakoľko vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu. Poukázala na konštatovanie odvolacieho súdu, že súd prvého stupňa rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania v zmysle § 2 Tr. por. vrátane práva na obhajobu. Prvotné zrušenie rozsudku okresného súdu bolo iba z dôvodu korekcie skutkovej vety so zásadou ne bis in idem, pričom nebola akákoľvek pochybnosť o vine obvineného. Pripomenula, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí zaoberal okrem iného aj argumentáciou, ktorú podľa nej použil obvinený vo svojom dovolaní spojenú s nevykonaním dôkazov. Odvolací súd ďalej argumentoval tým, že svedkyňa S. K. bola súdom prvého stupňa vypočutá zákonným spôsobom, pričom súdy oboch inštancií nezistili dôvody na vykonávanie ďalších dôkazov, a to aj s poukazom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Podľa prokurátorky právu obvineného navrhovať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu nezodpovedá povinnosť orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu tieto dôkazy vykonať. Pred vydaním rozhodnutia je potrebné vykonať dôkazy v takom rozsahu, ktorý poskytne dostatočný podklad na jeho vydanie. Z uvedeného dôvodu nie je možné zásadu náležitého zistenia skutkového stavu chápať ako povinnosť vykonať všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy. Nakoľko okresný a krajský súd vyčerpávajúco zhrnuli a zhodnotili rozsah dokazovania a označili ho za dostatočný, ďalšie návrhy obvineného na vykonanie dôkazov obvineného je podľa jej názoru možné považovať za bezdôvodné a účelové s cieľom predĺžovať súdne konanie. Ochranné opatrenie považuje za zákonné, spravodlivé a reflektujúce osobnosť odsúdeného, ako aj závažnosť skutku.

Navrhla preto, aby najvyšší súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Následne bolo vyjadrenie prokuratúry zaslané obvinenému a jeho obhajcovi s tým, že sa môžu k nemu vyjadriť.

Obvinený prostredníctvom svojho obhajcu doručil súdu prvého stupňa vyjadrenie, v ktorom po zopakovaní dovolacieho dôvodu uviedol, že obsah podaného vyjadrenia prokuratúry nezodpovedá skutočnému stavu veci, nakoľko odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia návrhmi na doplnenie dokazovania reálne nezaoberal, pričom len odkázal na odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu. Záverom zotrval na svojich námietkach a návrhu rozhodnutia.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava V vo svojom vyjadrení k vyjadreniu obvineného zopakovala svoje doterajšie tvrdenia o zákonnosti, správnosti rozhodnutia a o dostatočnom preukázaní skutkového stavu.

Nakoľko vyjadrenie prokuratúry neobsahovalo žiadnu novú argumentáciu, spis bol po odstránení nedostatkov predložený dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) v intenciách § 378 Tr. por. predbežne preskúmal dovolanie obvineného, pričom zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa obligatórne obsahové

náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté. Ďalej zistil, že nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Tr. por. Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd na úvod poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných vád. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca. Dovolací súd preto nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por. (bližšie vid' R 120/2012).

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacieho dôvodu uvedenému v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.] sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Oboznámením sa s obsahom predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

V rámci dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený namietal, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho uznesenia nevysporiadal s odmietnutím vykonania opakovaného výsluchu svedkyne S. K., vypočutia C. G. a oboznámenia sa s listmi Mgr. B. B. ako listinnými dôkazmi.

K namietanému porušeniu práva na obhajobu je potrebné uviesť, že konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov

činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), ako aj čl. 50 ods. 3 ústavy nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Z dikcie citovaného dovolacieho dôvodu je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom.

Dovolací súd z predloženého spisu zistil, že súd druhého stupňa sa so zamietnutím vykonania dôkazov zaoberal v dostatočnej miere, keď na strane 11 svojho rozsudku konštatuje, že neboli zistené dôvody na opakovanie už vykonaných dôkazov, resp. vykonávanie ďalších, a preto si osvojil dôvody a úvahy súdu prvého stupňa. K tomu je potrebné pre úplnosť dodať, že svedkyňa S. K. bola zákonne vypočutá vo veci už na hlavnom pojednávaní dňa 24. apríla 2016, pričom odpovedala na otázky prokuratúry, obhajcu obvineného a samotného obvineného. Výsluch bol ukončený s tým, že žiaden z účastníkov nemal ďalšie otázky a ani pripomienky. Z uvedeného je zrejmé, že existovali dôvody na zamietnutie návrhu na opätovné vykonanie výsluchu svedkyne ako nedôvodného.

K námietke nedostatočného vysporiadania sa s námietkou nevypočutia svedkyne C. G. je potrebné uviesť, že v zmysle § 371 ods. 7 Tr. por. dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Zo zápisnice z hlavného pojednávania však vyplýva, že na jeho záver na otázku predsedu senátu obvinený C. G. ako svedkyňu nenavrhol vypočuť.

Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (R 116/2014-III).

Odhliadnuc od tejto skutočnosti, je potrebné pripomenúť, že druhostupňový súd sa s návrhom na vykonanie výsluchu menovanej svedkyne vysporiadal na strane 11 svojho rozhodnutia, kde konštatuje, že nezistil dôvody na vykonávanie ďalších dôkazov výsluchom svedkyne C. G..

Ustanovenia o dokazovaní na hlavnom pojednávaní sa podľa § 295 ods. 2 Tr. por. na verejnom zasadnutí použijú len vtedy, ak sa na verejnom zasadnutí vykonávajú dôkazy (o čom rozhodne súd, v odvolacom konaní odvolací súd) - nepoužijú sa pritom priamo (v legislatívnom vyjadrení „rovnako“), ale „primerane“. Ak v odvolacom konaní strana navrhla vykonať dôkaz a odvolací súd, konajúci na verejnom zasadnutí, jej nemieni vyhovieť, nie je potrebné, aby návrh formálne (s odrazom v zápisnici o verejnom zasadnutí) odmietol (na rozdiel od súdu prvého stupňa konajúceho na hlavnom pojednávaní). Z hľadiska zachovania práv obhajoby [čomu zodpovedá aj dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.] je podstatné, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, resp. dôkaznou situáciou vo vzťahu k návrhom dotknutej okolnosti vysporiadal; k takému vysporiadaniu môže dôjsť aj konkrétnym odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s jeho prípadným doplnením. (bližšie vid'. R 43/2018)

Odvolací súd sa na strane 14 predmetného rozhodnutia sa zaoberal aj odmietnutím oboznámenia sa s listami, ktoré mali patriť Mgr. B. B. a ktoré boli doručované obvinenému do ústavu na výkon väzby. Krajský súd poukázal na to, že samotná svedkyňa spochybnila, že je ich autorkou. Z tohto dôvodu je zrejmé, že odmietnutie vykonania na dôkazoch bolo založené na konkrétnych dôvodoch, a teda sa súd

druhej inštancie zaoberal dôvodmi odmietnutia vykonania tohto dôkazu.

Uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Tr. por.), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Tr. por.) [bližšie R 116/2014-I].

Odmietnutím vykonania navrhnutých dôkazov nedošlo k porušeniu práv obvineného, keďže medzi práva obvineného nepatrí vyhovieť všetkým návrhom na vykonanie dokazovania. Je na súdoch zvážiť, či navrhnutý dôkaz považujú za relevantný na zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Ak dospejú k negatívnemu výsledku, sú povinné rozhodnúť o odmietnutí dôkazu.

Obdobný názor zastáva aj ústavný súd. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie ústavného súdu z 31. augusta 2004, sp. zn. IV. ÚS 252/04). Z čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nevyplýva povinnosť súdneho orgánu vykonať všetky dôkazy navrhnuté v trestnom konaní (vrátane výsluchu svedkov), avšak odmietnutie žiadosti obžalovaného o vykonanie ním navrhovaných dôkazov v trestnom konaní musí byť súdom náležite zdôvodnené (uznesenie ústavného súdu z 11. júla 2012, SP. zn. II. ÚS 258/2012).

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je teda zrejmé, že sa s dostatočným spôsobom vyrovnal s odmietnutím predmetného návrhu na vykonanie dokazovania, preto dovolací súd nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.